

**Odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka**  
**k uzneseniu sp. zn. PLz. ÚS 2/2016**

Nesúhlasím s výrokom a odôvodnením uznesenia a podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde tento nesúhlas odôvodňujem takto:

**I.**

Väčšina pléna ústavného súdu založila totiž svoj zjednocujúci názor k zaujatej právnej otázke na týchto argumentoch:

1. Po podaní návrhu na zmenu účastníka konania tak aj tento subjekt týmto návrhom disponuje a má právo proti rozhodnutiu podať za určitých podmienok aj odvolanie (ak chýba jeho súhlas) a „Na tomto nič nemení skutočnosť, že až do právoplatnosti rozhodnutia o zmene účastníka nie je tento subjekt účastníkom konania“ (strana 14, prvý odsek).

2. „... už v štádiu rozhodovania o zmene účastníkov konania je postavenie subjektu vstupujúceho do konania na strane žalobcu/oprávneného priamo dotknuté, pričom podľa príslušných procesných noriem subjekt vstupujúci do konania návrhom na zmenu účastníka disponuje“ (strana 16, prvý odsek, tretia veta).

**II.**

Tieto právne závery nepovažujem za správne, pretože:

1. a) Z dispozičnej zásady ovládajúcej začatie sporového konania či exekučného konania vyplýva jediný záver, a to že zámenu účastníka môže navrhnúť iba účastník konania, v tomto prípade iba žalobca/oprávnený, tak ako to je *expressis verbis* uvedené v § 80 CSP „môže žalobca navrhnúť“ a logicky to možno vyvodiť aj z § 92 ods. 4 OSP a § 36 ods. 1 v spojení s § 37 ods. 3 Exekučného poriadku.

b) Návrhu, aby do konania namiesto žalobcu/oprávneného nastúpil niekto iný, môže súd vyhovieť len vtedy, ak s tým súhlasí ten, kto má do konania vstúpiť ako nový žalobca či oprávnený.

c) O návrhu rozhodne súd uznesením, ktoré doručí doterajším účastníkom konania a tomu, kto má do konania vstúpiť; až týmto okamihom sa tretia osoba stáva účastníkom konania, teda žalobcom/oprávneným, namiesto pôvodného účastníka, pre ktorého sa tak konanie končí.

d) Ak súd zámenu účastníkov nepripustí, neznamená to, že by tieto tretie osoby nemohli uplatniť svoje nároky samostatnou žalobou/návrhom na začatie exekučného konania v samostatnom konaní v zmysle zásady *vigilantibus iura*.

2. a) Z uvedeného vyplýva záver, že zákon vecnú legitimáciu na podanie návrhu na zámenu žalobcu/oprávneného priznáva iba týmto účastníkom konania, a nie aj tretím osobám, ktoré v štádiu rozhodovania o zmene účastníctva nemajú žiadne dispozičné oprávnenie nakladať s konaním. Tieto získajú iba za predpokladu, že dajú súhlas s týmto opatrením a kumulatívne súd návrhu na zámenu účastníka právoplatne vyhovel.

b) Sťažovateľom môže byť akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorej svedčí tvrdené ústavou zaručené základné právo alebo sloboda, čiže má aktívnu vecnú legitimáciu na podanie sťažnosti. Nedostatok tejto legitimácie na strane sťažovateľa vedie k odmietnutiu ústavnej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrhu podaného niekým zjavne neoprávneným, lebo zákon o ústavnom súde nepripúšťa možnosť podávať sťažnosti na niekoho iného.

c) Podľa môjho názoru ako správna mala byť vyhodnotená prax senátu I. ÚS, ktorý podobné sťažnosti odmietal.

### **III.**

Z uvedeného vyplýva, že opäť raz došlo ku chybnému využitiu ustanovenia § 6 zákona o ústavnom súde, na základe ktorého sa rozšírila právomoc ústavného súdu vo veciach, v ktorých existuje obrana alebo ochrana tretej osoby, ktorá ešte nie je

účastníkom konania pred všeobecnými súdmi, na základe iných právnych prostriedkov. Nahradit' tento právny prostriedok ochrany svojich práv prípustnou sťažnosťou podľa čl. 137 ústavy je postupom ultra vires, kedy ústavný súd svojvoľne rozšíril svoju jurisdikciu bez opory v ústavnom poriadku a zákone o ústavnom súde.

V Košiciach 29. júna 2016